

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 78.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874220320/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Gaarden i Hellersløv." Naa, saa længe den gamle Niels Tvers og Kristen Mortensen levede og kunde kække den lange Rasmus op, saa passede han nogenlunde paa Mølleriet, men da de faldt væk, sad han og drev fra Morgen til Aften hos Værtshusmanden ved Nærreport og spillede Brus eller Hyp med den ene Politibetjent og en gammel Skrædder, som nok har forstaaet at malke ham ordentlig, for Politibetjenten har nu sit eget Sted, og Skrædderen har for nogle Aar siden laant Balber Konradsen 200 Rigsdaler, da han skulde have sat Kvist paa sit Hus. Den nydelige Gaard i Hellersløv har Rasmus Tvers maattet sælge, og det var endda en Greve, der købte den. Der er ikke mere det ved Mølleriet, som der var i gamle Dage, og snavs bliver det drevet, for hvor dvask Rasmus end er, bliver han ked af at se paa Kællingen, der altid glør surt, saa han sidder gerne om Dagen i Møllerstuen og spiller Kort og drikker Brændevin med Bønderne, saa det gaar immervæk tilbage. Og blev det galt med Rasmus Tvers for et Kvindfolks Skyld, galere blev det dog med Jonas Rodian. Han blev saa edder-spændt siden den Tid, at den bare Ondskab gnistrede ud af Øjnene paa ham. Jeg er ikke for, at han skal komme ind i min Stald eller se paa mit Krøtur, naar det staar ude paa Marken, for det Øjesyn kan aldrig være godt for Kvæget. Da Faderen døde, rørte han aldrig Murske eller Kalkkost, men købte sig en Hest og en lille Vogn og gjorde siden den Tid Smaakørsler for Folk, men ellers gaar han og driver og glør paa alle, som han vilde æde dem. Rasmus Tvers er ikke glad ved at møde ham, for Jonas er urimelig stærk, og allerede da han første Gang saa' Rasmus efter Brylluppet, smak han ham saadan en under Øret, at den lange Rasmus faldt som en Stud, man slaar for Panden. Rasmus havde endda været til Alters samme Søndag, men saa gal var Jonas Rodian, at han ikke engang kunde bie til om Mandagen, det havde dog ikke været saa ukristeligt, men det er alt sammen Fruentimernes Skyld, og det har været Meningen med det hele, Hr. Helmberg, at lægge den Ting ud for Dem. — Ja, saa siger jeg god Nat.

Ja, saa siger jeg god Nat, Carlsen. Naar Du er ked af mine Forsøg i den naturhistoriske Beskrivelseskunst, anvendt paa de indfødte her i N., kan Du bare lade et Ord falde derom, jeg skal da se at hitte paa noget andet at underholde Dig med. Noget maa jeg bestille, thi hvad Juraen angaar . . . *sed de hoc haecenus*. Indlagt sender jeg Dig de fem Rigsdaler, som Du bad mig laane

Dig med den Tilføjelse, at jeg ikke maatte tro, at Du vilde gøre Nar af mig. Siden jeg ikke omgaas Kompagniet paa Gæstgivergaarden, slaar mine Penge nogenlunde til.

Din
L. D.

IV.

N., d. 17. Juni 18 . .

Hør Carlsen, har Du nogen Anelse om, hvad det vil sige at være ene, muttersene? Ja i den Grad ene, at man ikke engang har sine Tanker til af holde sig med Selskab? Hvor jeg kan misunde Folk med et eller andet Talent, som kan fyde dette Ensomhedens Svælg enten med en fantastisk Billedvrimmel eller med videnskabeligt strengt Arbejde! Men Digter eller Kunstner er jeg som bekendt ikke og endnu mindre Videnskabsmand. Det kan maaske være morsomt at læse Jura for den, der har Eyne til at finde Ariadnetraaden i denne Labyrinth af Lovbestemmelser og Forordninger, men jeg tilstaar ærlig, at det er jeg for dum til. Hver Gang jeg gør et Forsøg, forvilder jeg mig mere og mere i de snørklede, sig i hverandre slyngende Gange, og jeg føler tydelig, at jeg vil blive ædt af Konfusionens Minotauros. Duer jeg da til slet intet her i Verden? Kan jeg lige saa godt lade mig slagte? Og dog, Carlsen, jeg forsikrer Dig, at hvis man førte mig til Guillotinen, vilde noget i mig istemme den franske Digtters Ord, der slog sig for Panden, før de huggede Hovedet af ham, og sagde: *Il y avait pourtant quelque chose là*. Jeg synes, at jeg kan lære en Del af umiddelbar Erfaring, af Samtale med fornuftige, ja selv ufornuftige Mennesker. Jeg holder saa meget af Naturen, der rigtignok sjælden luller mig ind i sentimentale Drømme, men derimod gør samme Virkning paa mig som et ekstra godt Glas Vin; jeg bliver stærk af den, den varmer mig lige til Marven af mine Knogler. Jeg faar Lyst til at bestille noget, men noget, som tager paa Kroppen og samtidig klarer og rækker Aanden. Ja om det saa var at hugge Brønde, tror jeg, at hvis jeg stod en klar Foraarsdag i bare Skjortærtner i Huggehuset med Udsigt til det grønne og det blaa, vilde jeg synge, saa det gjaldede efter, svinge Øksen, saa det hvinede gennem Luften. Men at sidde og fedte med noget, som skal kaldes aandelig Sysse, men som for den paagældende